

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду

На електронској седници Наставно-научног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду одржаној 7. 2. 2022. године одлуком 409/1 изабрана је Комисија за преглед и оцену докторске дисертације коју је мастер Милица Кецојевић предала под насловом „Типови приповедача и њихова функција у прози Драгослава Михаиловића”. У Комисију су именовани: др Милан Алексић (председник Комисије), ванредни професор, др Предраг Петровић, редовни професор (члан) и др Слађана Јаћимовић, редовни професор (члан). Комисија има част да већу Филолошког факултета поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовало Комисију:

Комисију је именovalo Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду 7. 2 2022. године.

2. Састав Комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан Комисије запослен:

1. др Милан Алексић, ванредни професор, наука о књижевности, српска књижевност, 2019, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду, председник Комисије;

2. др Предраг Петровић, редовни професор, наука о књижевности, српска књижевност, 2021, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду;

3. др Слађана Јаћимовић, редовни професор, књижевност и методика српског језика и књижевности, 2018, Катедра за српски језик, књижевност и методика српског језика и књижевности, Учитељски факултет Универзитета у Београду.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног од родитеља и презиме:

Милица, Милан, Кецојевић

2. Датум рођења, општина и република:

1. 6. 1986, Савски венац, Београд, Република Србија

3. Датум одбране, место и наслов мастер рада:

4. 2. 2016, Филолошки факултет Универзитета у Београду, „Лик кнеза Лазара у старој српској књижевности”

4. Научна област из које је стечено звање мастера:

Српска књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Типови приповедача и њихова функција у прози Драгослава Михаиловића”

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „Типови приповедача и њихова функција у прози Драгослава Михаиловића” мастера Милице Кецојевић има 249 компјутерски сложених страна и организована је у пет поглавља (*Увод, Типологија приповедача, Приповедање у првом лицу, Приповедање у трећем лицу и Закључак*). На крају дисертације налазе се извори и литература.

Уводно поглавље докторског рада мастер Милице Кецојевић посвећено је представљању целокупног опуса Драгослава Михаиловића који се састоји не само од књижевних дела, већ и од документарне и публицистичке прозе. Мастер Милица Кецојевић је у уводу представила рецепцију Михаиловићевих књижевних дела

постављајући фокус на прве критичке оцене којима је Драгослав Михаиловић задобио веома важно место у српској књижевности, место класика. У уводном поглављу мастер Милица Кецојевић је указала и на начелне поетичке ставове Драгослава Михаиловића указујући на природу његових књижевних јунака, употребе језика или односа према времену и простору унутар света књижевних дела.

Друго поглавље под насловом *Типологија приповедача* најављује пут којим ће анализа ићи указивањем на два основна типа наратије и предочавајући књижевнотеоријске претпоставке везане за теорију приповедања.

Средишњи део докторске дисертације заузимају поглавља *Приповедање у првом лицу* и *Приповедање у трећем лицу* у којима мастер Милица Кецојевић износи своју анализу приповедачког поступка Драгослава Михаиловића детаљно проучавајући типове наратије у сваком од његових прозних књижевних дела.

Завршно поглавље под насловом *Закључак* доноси резултате спроведене анализе.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мастер Милице Кецојевић, посвећена приповедачком поступку Драгослава Михаиловића, поставила је као свој задатак не само осветљавање наративних техника којима се служио велики српски писац, него и аргументовано указивање на особености његове поетике, као и на место које његово књижевно дело има у српској књижевности двадесетог века. Да би такав циљ остварила, мастер Милица Кецојевић морала је да у својој анализи најпре вреднује досадашње рецепције Михаиловићеве уметничке прозе, да одреди претпоставке за системски засновано тумачење позиције, карактеристика приповедача и њихове функције у пишчевим приповеткама и романима, како би остварила систематизован књижевноисторијски поглед на дело Драгослава Михаиловића.

Мастер Милица Кецојевић је, одређујући опсег своје анализе, представила целину опуса Драгослава Михаиловића и указала на рецепцију његових књижевних дела, нарочито оних којима је ступио у српску књижевност и која су му одмах донела књижевну славу примећујући да су потоња књижевна дела неправедно остала у њиховој сенци. Након уводних разматрања основних праваца којима ће се њена анализа кретати (природа књижевних јунака, језик књижевног дела, простор и време књижевноуметничког света) мастер Милица Кецојевић је прецизно поставила теоријску основу за подробну анализу Михаиловићеве уметничке прозе.

Детаљно представљајући достигнућа наратологије, почевши од аутора за које се већ може рећи да представљају класичну наратолошку мисао (Жерар Женет, Мике Бал, Шломит Римон Кенан) све до савремених представника посткласичне наратологије (Х.

Портер Абот, Џералд Принс), а све време имајући у виду и друге теоретичаре прозе (Франц Штанцл, Кете Хамбургер, Едвард Морган Форстер, Жан Русе) мастер Милица Кецојевић је пред своју анализу поставила прецизан и јасан књижевнотеоријски оквир. Теоријска основа постављена је довољно широко да би се избегла сва једнострана посматрања и довољно детаљно да би се, након обухватања свих релевантних теоријских ставова, анализа усмерила на указивање најважнијег, приповедачког поступка Драгослава Михаиловића, његових различитих облика и значаја који он има за смисао књижевних дела.

У анализи технике приповедања у првом лицу Драгослава Михаиловића први пододељак посвећен је техници сказа. Мастер Милица Кецојевић најпре је подробно представила дефинисање ове приповедачке технике од стране припадника руског формализма, Бориса Ејхенбаума и Виктора Виноградова и указала на могућности примене овог поступка, његове облике и особености, да би показала како је „Михаиловићев одабир наративног обрасца какав је сказ сагласан са избором изузетно занимљивих и, у суштини, међу собом, по много чему, различитих главних актера уметничких дела (...) протагониста који су истовремено и даровити казивачи...”. Мастер Милица Кецојевић показује како Михаиловић бира технику сказа као одговарајуће средство, сагласно особеним и суженим погледима јунака-приповедача, који проговарају са тачака гледишта које су ограничене њиховим егзистенцијално-психолошким хоризонтом и начином који је специфичан, а који Михаиловић мајсторски осликава употребом нестандардног језичког идиома (дијалекат, жаргон). Анализирајући наративну технику коришћену у приповеци *Путник* мастер Милица Кецојевић ће истаћи разлоге због којих се Михаиловић у њој служи техником сказа, а који су директно у спрези са намером писца да прикаже јунака удвојене природе, човека који постаје целат због идеологије, па онда постаје и жртва. Михаиловић ће овакав тип јунака, какав формира у својој првој збирци приповедака *Фреде, лаку ноћ*, често користити и касније враћајући се теми коју мастер Милица Кецојевић одређује као *антрополошку* јер се она тиче сложене и противречне природе људског бића. Чини се да је на првом месту, Михаиловић био привучен теми зла и његовог дејства на човека.

Посебан случај прилагођавања технике приповедања и коришћења специфичних приповедачких средстава представља приповетка *Богине* коју мастер Милица Кецојевић одређује следећим речима: „Исприповедана у првом лицу, остварена у (псеудо)епистоларној, односно псеудодијалогској форми, дисконтинуирана, мозаички организована, компонована из неколиких, графички одељених фрагмената, заправо обимом невеликих писама...”. Мастер Милица Кецојевић наглашава да је Михаиловићева јунакиња жена из народа чиме се мотивише њено карактеристично казивање које обилује кратким фолклорним облицима (клетвама и благословима), али њен социјални положај повлачи са собом и специфичности њене тачке гледишта. Будући да је у питању жена која није образована, њени погледи су наивни, донекле слични дечјим (инфантилну тачку гледишта и њена ограничења Михаиловић је мајсторски представио у приповеци *Лилика*), у њеним писаним фрагментима нису поштоване ни правописна ни стандардна језичка

норма, али такву технику Михаиловић бира, како показује мастер Милица Кецојевић како би његова јунакиња могла да изнесе сав трагизам своје судбине „без имало патетике (...) и са довољном реалистичком уверљивошћу дочара снажан емотиван импулс”.

Анализирајући Михаиловићев кратки роман *Кад су цветале тикве*, мастер Милица Кецојевић је обратила пажњу на питање његове жанровске особености наглашавајући његову хибридноћ и одређујући га пресудно као лирски роман, сложене мозаичке композиције, са оквирном причом и фрагментима који прате кључне моменте живота главног јунака и приповедача, Љубу Сретеновића. Михаиловић се у роману *Кад су цветале тикве* поново окренуо питању крвника који постаје жртва, сада у другачијим егзистенцијалним околностима, невезаним за ратна збивања и идеологију, која јесте присутна, али у позадини и не у вези са главним јунаком, али у вези са члановима његове породице. Уз тему кривице, мср Милица Кецојевић показује, Драгослав Михаиловић активира и тему мајчинства коју показује и у вези са жртвом (Љубина мајка Милинка) и у вези са крвником који постаје жртва (Апашева мајка Ружа). У анализи наративне технике коришћене у овом роману, Милица Кецојевић подробно указује на особине употребљене технике сказа, на специфичности градског говора којим се приповедач служи, а посебно истиче важност коришћења обележја изворне говорне ситуације (деиктичка средства) којима се изазива утисак сасвим непосредоване нарације. У минуциозној анализи Михаиловићеве наративне технике мастер Милица Кецојевић наглашава да се у књижевном тексту „осећа постојање другачијег приповедачког гласа од нараторовог, што нам се сугерише и графички, коришћењем курзива” чиме се обезбеђује *двогласност* и прелазак на тачку гледишта других јунака која је најављена и означена употребом курзива (прелазак је видљив у случају јунакове супруге Инге, затим у јунаковом прихватању надимака којима прелази на туђу тачку гледишта –Љуба Врапче, Љуба Шампион).

Петријин венац Драгослава Михаиловића дело је сложених жанровских карактеристика, те је и мастер Милица Кецојевић најпре морала у својој анализи да се позабави питањем књижевне врсте којој ово дело припада. Будући да је у тренутку појављивања *Петријин венац* сматран за збирку приповедака (једна од приповедних целина под насловом *Лежи ми, сестро, у крв да ти кажем која си* добила је прву Андрићеву награду 1976. године), те да су се многи проучаваоци опредељивали да је виде као венац приповедака, мастер Милица Кецојевић је уверљиво показала да се дело може сматрати романом. Приповедне целине које чине *Петријин венац* су узајамно чврсто повезане многим појединим елементима (приповедач, подразумевани слушалац, хронотоп, јунаци, тон приповедања, јединствена пишчева замисао) и мастер Милица Кецојевић закључује да се ове целине само привидно независни сегменти, те се заиста могу видети као поглавља романа. Мастер Милица Кецојевић је подробно анализирао наративну технику указујући на све особености приповедачког поступка који је Драгослав Михаиловић користио у овом роману, али представљајући и сличности са ранијим остварењима у којима се служио овом техником (тип јунака – човека са социјалне маргине чији су погледи скупчени због различитих ограничења). Посебна аналитичка пажња

посвећена је особинама језичког израза прилагођеног јунакињи романа која има улогу приповедача и идентификација поступака којима се остварује сказ као специфична наративна техника од посебне је вредности у докторском истраживању мастер Милице Кецојевић. Пажња је посвећена и проматрању учесталости одређених стилских фигура и указивању да се више користе поређења јер су доступније и ближа животним околностима приповедача, као и њеном духовном хоризонту, од на пример метафора. Будући да је Петрија жена из народа, као и јунакиња приповетке *Богине*, и код ње ће посебно језичко средство бити ослањање на кратке фолклорне облике и њихово често коришћење.

Пододељак посвећен техници сказа садржи и анализу Михаиловићевог романа *Чизмаши* у којој је мастер Милица Кецојевић указала на сличности употребе ове наративне технике, али и на друге поступке који показују измене приповедачке технике Драгослава Михаиловића (уметање квазидокументарних извора – писама, извештаја, записника...). Такође, значајна пажња посвећена је везама које се појављују између књижевних дела Драгослава Михаиловића, па мастер Милица Кецојевић наглашава да „више нема никакве сумње да је роман *Чизмаши* изведен из приповетке *О томе како је остала флека* из прве приповедачке књиге *Фреде, лаку ноћ*”, а веза се повлачи и са приповетком *Баробе, коњи и гегуле*, као и приповетком *Генадије Задворски* коју је Михаиловић објавио 2017. у новом издању збирке *Фреде, лаку ноћ*. Мастер Милица Кецојевић указује да Михаиловић ову приповетку у новом издању своје прве збирке приповедака поставља на композиционо привилеговано место јер њом се збирка завршава и представља допуну приповеци *О томе како је остала флека*.

У другом пододељку поглавља о техници приповедања у првом лицу посвећеном стандарднојезичком приповедању у првом лицу мастер Милица Кецојевић најпре анализира приповетке из неколико Михаиловићевих збирки које су повезане приповедачком техником приповедања у првом лицу, указујући и на разлике које међу њима постоје у вези са позицијом непоузданог приповедача и његове функције и наглашавајући механизам којим се Михаиловић служи при мењању наративних нивоа унутар приповедака да би мастер Милица Кецојевић затим своју пажњу усмерила на четврти Михаиловићев роман *Гори Морава*. У анализи овог романа пажња на првом месту посвећена наративној техници, односно особеностима приповедача, његовој подвојености, смењивању и укрштању тачака гледишта одраслог човека и детета које ће имати велику важност за тумачење овог романа. Мастер Милица Кецојевић наглашава важност приповедачких поступака јер се њиховим коришћењем добија напетост у приповедању будући да приповедач, иако поседује знање о догађајима, опредељује се „за ограничено знање и разумевање јунака у тренутку у коме се ти догађаји збивају”. На тај начин анализа уверљиво показује како конкретни поступци (посезање за инфантилизованом тачком гледишта, на пример) имају важну функцију у грађењу текста јер се због природе одабране наративне инстанце другачије поима радња и поједини догађаји јунаку који је носилац приповедне свести неће одмах бити јасни и разумљиви будући да је његова тачка гледишта ограничена узрастом, односно Михаиловић свесно

користи инфантилизовану тачку гледишта и на тај начин појачава трагизам догађаја без изазивања патетичности. Са друге стране, мастер Милица Кецојевић примећује и да постоје места на којима Драгослав Михаиловић одступа од ограничења инфантилизоване тачке гледишта, те „одрасли приповедач повремено `позајмљује` своје изражајне способности маленом приповедачу”.

Поглавље под насловом *Приповедање у трећем лицу* посвећено је другом типу приповедачке технике којом се Драгослав Михаиловић служио у својим прозним књижевним делима. Иако је сам аутор износио мишљење да је приповедање у трећем лицу обележило другу фазу његовог рада, мастер Милица Кецојевић показује примену ове нарративне технике од раних приповедака као што је *Фреде, лаку ноћ, О томе како је остала флека*, преко приповедака из друге збирке све до приповедака из позне збирке *Преживљавање* као и позних романа *Злотвори* и *Треће пролеће* указујући на то да Михаиловић ретко користи класичног свезнајућег аутора (хетеродијегетичко приповедање са нултом фокализацијом) и да прибегава техникама којима одсликава свест (психонарација, приповедни монолог и цитирани монолог). „Захваљујући овим средствима приказивања, читалац постепено открива *унутрашњег* човека” и добија сазнања о јунака и његовом карактеру.

Анализирајући Михаиловићев роман *Злотвори*, мастер Милица Кецојевић детаљно тумачи нарративне поступке показујући да се приповедач често приближава својим ликовима и преузима од њих тачке гледишта чиме делу даје изразито променљиву фокализацију. Михаиловић се користи и индиректним говором, његов приповедач се стално труди да сачува своју привидно неутралну позицију, али мастер Милица Кецојевић показује да се у роману стално појављује и други глас, означен курзивом и везан за коришћење туђе речи. Пишући о роману *Треће пролеће*, мастер Милица Кецојевић уочава специфичности приповедачког поступка коришћеном и овом књижевном делу. Она указује на конкретна средства којима се приповедач служи гледајући у ум лика „уместо да гледа *кроз* њега” и показује како је овај Михаиловићев роман најближи реалистичком кључу у поређењу са свим његовим претходним књижевним делима.

У закључном поглављу мастер Милица Кецојевић је прегледно изнела завршна разматрања у којима је нагласила кључне налазе свог истраживања. Приповедачке технике којима се Драгослав Михаиловић служио у својим прозним књижевним делима разврстане су по типовима, прецизно је указано на њихову функцију унутар књижевних дела, као и значај за њихово тумачење. Анализа је обухватила и типове јунака који се појављују у Михаиловићевом опусу, као и значајне мотиве који повезују његово приповедачко дело у целину, од прве приповедачке збирке до позних дела.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ

- „Лирски елементи у роману Беспуће Вељка Милићевића”, у: „Наш траг”, XXII/3–4 (2015), Велика Плана: Друштво „Траг”, стр. 74–87.
- „Житије деспота Стефана Лазаревића у наставном контексту”, у: „Школски час српског језика и књижевности”, XXXII/2 (2016), Београд: ИП „Ваша књига”, стр. 37–52.
- „Десетица Ивана Цанкара”, у: „Школски час српског језика и књижевности”, XXXIII/2 (2017), Београд: ИП „Ваша књига”, стр. 54–65.
- „Приповедни циклус Псачански азбукопротрес (из књиге Живчана Јанија)”, у: Приповедни вез Радована Белог Марковића, зборник радова, Д. Јовановић (ур.), Нови Сад: Библиотека Матице српске, 2017, стр. 107–117.
- „Роман Гори Морава Драгослава Михаиловића”, у: „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, год. XII, 2017, Београд: Филолошки факултет Универзитета у Београду, стр. 347–362.
- „О залудном плетиву” [приказ: Зборник Анатомија романа Путникова циглана Радована Белог Марковића], у: „Српски књижевни лист”, бр. 18/123 (мај, јуни и јули 2017), Београд, стр. 8.
- „Кућа на осами као приповедни циклус”, у: Дело Иве Андрића, зборник радова, М. Вуксановић (ур.), Београд: САНУ (Научни скупови / Српска академија наука и уметности, књ. CLXX. Одељење језика и књижевности, књ. 30), 2018, стр. 315–330.
- „Наратолошки приступ роману Краљица забаве Данила Николића”, у: „Наш траг”, XXV/1–4 (2018), Велика Плана: Друштво „Траг”, стр. 294–321.
- „Однос приче и живота у Проклетој авлији Иве Андрића”, у: „Свеске Задужбине Иве Андрића”, год. XXXVII, св. 35 (2018), Београд: Задужбина Иве Андрића, стр. 201–225.
- „Корелацијско-интеграцијски систем у настави средњовековне књижевности”, у: „Књижевност и језик”, LXV/1–2 (2018), Београд: Друштво за српски језик и књижевност Србије, стр. 153–166.
- „О књижевном портрету Драгослава Михаиловића” [приказ: Зборник 33. књижевних сусрета Савремена српска проза, бр. 29], у: „Српски књижевни лист”, бр. 20/125 (јануар, фебруар и март 2018), Београд, стр. 12.
- „Поглед окренут на другу страну” [приказ: Одустајање Јелене Ленголд], у: „Књижевни магазин”, бр. 203–206, год. XVIII, мај–август 2018, Београд, стр. 33–34.

- „Наративна својства романа *Судбине* Мирослава Поповића”, у: „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, год. XIII, 2019, Београд: Филолошки факултет Универзитета у Београду, стр. 317–335.
- „Приповедачки поступак и тематска структура романа *Преживети до сутра* Гроздане Олујић”, у: *Природа многоструких укрштаја у делу Гроздане Олујић*, у: И. Чутура (ур.), „Узданица”, год. XVI, бр. 1, јун 2019, Јагодина: Факултет педагошких наука Универзитета у Крагујевцу; Београд: СКЗ, стр. 137–148.
- „Још један поглед на збирку *77 сонета о животним радостима и тешкоћама* Мирослава Максимовића”, у: *Памћење бола*, зборник радова о песништву Мирослава Максимовића, Ј. Делић (ур.), Нови Сад: Фондација Група север; Плужине: Центар за културу, 2019, стр. 61–75.
- „Приповедачки поступак у збирци *Ђаволи долазе*”, у: Зборник 35. књижевних сусрета *Савремена српска проза. Књижевни портрет Владана Матијевића / Поетика Миодрага Булатовића и њени рефлекси у савременој српској прози*, В. Вукашиновић (ур.), бр. 31, Трстеник: Народна библиотека „Јефимија”, 2019, стр. 149–166.
- „О књижевнокритичкој мисли Љубомира Недића” [приказ: *Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића* Милана Алексића], у: „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, год. XIV, 2020, Београд: Филолошки факултет Универзитета у Београду, стр. 311–317.
- „(Не)обична судбина једне књиге (О *Послератној српској књижевности* Предрага Палавестре)”, у: В. Вукашиновић (ур.), Зборник 36. књижевних сусрета *Савремена српска проза. Књижевни портрет Мирослава Тохоља / Идеолошка тумачења српске књижевности*, бр. 32, Трстеник: Народна библиотека „Јефимија”, 2020, стр. 187–200.
- „Лирско и веристичко у књизи *Бол* Мирослава Максимовића”, у: *Наш траг*, XXVII/1–4 (2020), Велика Плана: Друштво „Траг”, стр. 132–147.
- „Страх од лепоте свеколике” [приказ збирки песама *Прохуја и Жетелица и Шумановић* Драгана Лакићевића], у: *Повеља*, L/2 (2020), Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, стр. 103–113.
- „О Тадића миљеници” [приказ романа *Стојна ветрењача* Радована Белог Марковића], у: *Српски књижевни лист*, бр. 31/136 (фебруар–мај 2021), Београд, стр. 7–8.
- „Приповетка двадесетих и тридесетих година XX столећа (О *Антологији српске авангардне приповетке* Гојка Тешића)”, у: В. Вукашиновић (ур.), Зборник 37. књижевних сусрета *Савремена српска проза. Књижевни портрет Јелене Ленголд / Антологије српске приповетке*, бр. 33, Трстеник: Народна библиотека „Јефимија”, 2021, стр. 141–167.
- „Описи поетичке еволуције” [приказ књиге *Критички описи. Огледи о српској прози* Марка Недића], у: *Књижевни магазин*, бр. 226, год. XXI, јун–децембар 2021, Београд, стр. 62–63.
- „Лов на стенице као облик приповедног венца”, у: Е. Кустурица (ур.), *Књижевно стваралаштво Драгослава Михаиловића*, зборник радова, Андрићград:

Андрићев институт (Одјелјење за српски језик. Библиотека Добитници Андрићеве награде; књ. 5), 2021, стр. 125–150.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација мастер Милице Кецојевић је на прегледан начин представила приповедачки поступак Драгослава Михаиловића и указала на типове приповедача којима се аутор користио у свом прозном књижевном опусу. Мастер Милица Кецојевић је подробно анализирила Михаиловићеве збирке приповедака и романа и показала коришћење различитих типова наративних техника које је прецизно поставила у типологију и одредила њихову функцију у појединим књижевним делима чиме је показан значај приповедачких поступака и коришћених средстава за значење књижевних дела и долажења до њиховог смисла кроз анализу. Мастер Милица Кецојевић је свом истраживању најпре поставила књижевнотеоријски оквир полазећи од достигнућа свих релевантних проучавалаца прозе и њених теоретичара, како старијих, тако и савремених чиме је свом истраживању поставила прецизан методолошки оквир који је доследно примењивала током рада којим је представила природу приповедачког поступка Драгослава Михаиловића, промене које су се, у погледу одабира наративних техника, одвијале током књижевног рада овог великог српског писца, чиме је значајно допринела сагледавању његове стваралачке поетике, као и тумачењу његових прозних књижевних дела.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма „iThenticate”, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације **„Типови приповедача и њихова функција у прози Драгослава Михаиловића”** аутора Милице Кецојевић, констатујем да утврђено подударање текста износи **1 %**.

Овај степен подударности у складу је са Чланом 9. *Правилника*.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, изјављујем да извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

IX ПРЕДЛОГ

Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати позитивну оцену докторске дисертације „Типови приповедача и њихова функција у прози Драгослава Михаиловића” мастера Милице Кецојевић и да кандидата позове на усмену одбрану пред овом Комисијом.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

др Милан Алексић, ванредни професор

др Предраг Петровић, редовни професор

др Слађана Јаћимовић, редовни професор